

Ο αφορισμός της Επανάστασης του 1821

...

Ιούνιος 2010

Υπατο Συμβούλιο των Ελλήνων Εθνικών

**Γρηγόριος ελέω Θεού αρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως, νέας Ρώ-
μης και Οικουμενικός Πατριάρχης.**

Οι τω καθ' ημάς αγιωτάτω, πατριαρχικώ, αποστολικώ και οικουμενικώ θρόνω υποκείμενοι ιερώτατοι μητροπολίται και υπέρτιμοι και θεοφιλέστατοι αρχιεπίσκοποι τε και επίσκοποι, εν αγίω Πνεύματι αγαπητοί αδελφοί και συλλειτουργοί, και εντιμότατοι κληρικοί της καθ' ημάς του Χριστού μεγάλης εκκλησίας και εκάστης επαρχίας ευλαβέστατοι ιερείς και οσιότατοι ιερομόναχοι, οι ψάλλοντες εν ταις εκκλησίαις της Πόλεως, του Γαλατά και όλου του Καταστένου και απανταχού, και λοιποί απαξάπαντες ευλογημένοι Χριστιανοί, τέκνα εν Κυρίω ημών αγαπητά, χάρις εἴη υμῖν και ειρήνη παρὰ Θεοῦ, παρ' ημών δε ευχή, ευλογία και συγχώρεσις.

Ἡ πρώτη βᾶσις της ηθικῆς, ὅτι εἶναι ἡ προς τους ευεργετούντας ευγνωμοσύνη εἶναι ἡλίου λαμπρότερον και ὅστις ευεργετούμενος ἀχαριστεῖ εἶναι ὁ κάκιστος των ἀνθρώπων. Αὐτὴν τὴν κακίαν βλέπομεν πολλαχού στήλιτευομένην και παρὰ των ἱερῶν γραφῶν και παρ' αὐτοῦ του Κυρίου ημών Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀσυγχώρητον, καθὼς ἔχομεν τὸ παράδειγμα του Ἰούδα. Ὅταν δε ἡ ἀχαριστία ἦναι συνδευμένη και με πνεῦμα κακοποιῶν και ἀποστατικῶν ἐναντίον τὴν κοινῆς ημών ευεργέτιδος και τροφού, κραταιᾶς και ἀηττήτου βασιλείας, τότε ἐμφαίνει και τρόπον ἀντίθεον, ἐπειδὴ οὐκ ἔστι, φησί, βασιλεία και ἐξουσία εἰμὴ ὑπὸ Θεοῦ τεταγμένη' ὅθεν και πας ὁ ἀντιτατόμενος αὐτῇ τῇ θεῷ ἐφ' ημάς τεταγμένη κραταιά βασιλεία, τῇ του Θεοῦ διαταγῇ ἀνθέστηκε.

Και τα δύο ταῦτα οὐσιώδη και βᾶσιμα ἠθικά και θρησκευτικά χρέη κατεπάτησαν με ἀπαρᾶδειγμάτιστον θρασύτατα και ἀλαζονεῖαν ὁ, τε προδιορισθεὶς της Μολδαυίας ἡγεμῶν ὡς μη ὠφείλε, Μιχαήλ, και ὁ του γνωστοῦ ἀγνώμονος και φυγάδος Ὑψηλάντου ἀγνώμων υἱός Ἀλέξανδρος Ὑψηλάντης. Εἰς ὅλους τους ὁμογενεῖς μας εἶναι γνωστά τα ἀπειρα ἐλέη, ὅσα ἡ ἀένναος της ἐφ' ημάς τεταγμένης κραταιᾶς βασιλείας πηγὴ ἐξέχεεν εἰς τον κακόβουλον αὐτόν Μιχαήλ' ἀπὸ μικροῦ και εὐτελοῦς τον ἀνύψωσεν εἰς βαθμούς και μεγαλεία' ἀπὸ ἀδόξου και ἀσήμου τον προήγαγεν εἰς δόξας και τιμὰς' τον ἐπλούτισε, τον περιέθαλψε, τέλος πάντων τον ετίμησε και με τον λαμπρότατον της ἡγεμονίας αὐτῆς θρόνον και τον κατέστησεν ἀρχοντα λαῶν.

Αὐτός ὁμως, φύσει κακόβουλος ὢν, ἐφάνη τέρας ἐμψυχον ἀχαριστίας και συνεφώνησε μετὰ του Ἀλεξάνδρου Ὑψηλάντου, υἱοῦ του δραπετεύου και φυγάδος ἐκεῖνου Ὑψηλάντου, ὅστις παραλαβὼν μερικὸς ὁμοῖος του βοηθοῦς ἐτόλμησε να ἐλθῇ αἰφνης εἰς τὴν Μολδαυίαν, και ἀμφοτέροι ἀπονενοημένοι ἐπίσης, ἀλαζόνες και δοξομανεῖς, ἢ μάλλον εἰπεῖν, ματαιόφρονες, ἐκήρυξαν του γένους ἐλευθερίαν και με τὴν φωνὴν αὐτὴν ἐφείλκυσαν πολλοὺς των ἐκεῖ κακοήθεις και ἀνοήτους, διασπείραντες και ἀποστόλους εἰς διάφορα μέρη δια να ἐξαπατήσωσι και να ἐφελκύσωσιν εἰς τον ἴδιον της ἀπωλείας κρημνὸν και ἄλλους πολλοὺς των ὁμογενῶν μας.

Διὰ να δυναθῶσι δε τρόπον τινὰ να ἐνθαρρύνωσι τους ἀκούοντας μετεχειρίσθησαν και τὸ ὄνομα της Ρωσικῆς Δυνάμεως, προβαλλόμενοι, ὅτι και αὐτὴ εἶναι σύμφωνος με τους στοχασμούς και τα κινήματά των' πρόβλημα διόλου ψευδές και ἀνύπαρκτον, και μόνον της ἰδικῆς των κακοβουλίας και ματαιοφροσύνης γέννημά τε και ἀποκύημα' ἐπειδὴ, ἐν ὧ τοιοῦτον εἶναι ἀδύνατον ἠθικῶς και πολλῆς προξένον μομφῆς εἰς τὴν ρωσικὴν αυτοκρατορίαν, και ὁ ἴδιος ἐνταῦθα ἐξοχώτατος πρέσβυς αὐτῆς ἔδωκεν ἐγγράφον πληροφορίαν, ὅτι οὐδεμίαν ἢ εἰδήσιν ἢ μετοχὴν ἔχει τὸ ρωσικὸν κράτος εἰς

αυτήν την υπόθεσιν, καταμεμφόμενον μάλιστα και αποτροπιαζόμενον του πράγματος της βδελυρίαν' και προσεπιπλέον η αυτού εξοχότης ειδοποίησεν εξ επαγγέλματος τα διατρέχοντα, υπομνήσας το βασιλείον κράτος, ότι ανάγκη πάσα να φροντίση ευθύς εξ αρχής τον αποσκορακισμόν και την διάλυσιν των τοιούτων κακών' και τόσον εκ της ειδοποιήσεως ταύτης, όσον και από τα έγγραφα, τα οποία επιάσθησαν από μέρους των μουχαφίσιδων των βασιλικών σερχατίων, και από άλλους πιστούς ομογενείς επαρρησιάσθησαν, έγγεινε γνωστή εις το πολυχρόνιον κράτος η ρίζα και η βάσις όλου αυτού του κακοήθους σχεδίου.

Με τοιαύτας ραδιουργίας εσημάτισαν την ολεθρίαν σκηνήν οι δύο ούτοι και οι τούτων συμπράκτορες φιλελεύθεροι, μάλλον δε μισελεύθεροι, και επεχείρησαν εις έργον μιαρόν, θεοστυγές και ασύνετον, θέλοντες να διαταράξωσι την άνεσιν και ησυχίαν των ομογενών μας πιστών ραγιάδων της κραταιάς βασιλείας, την οποίαν απολαμβάνουσιν υπό την αμφιλαφή αυτής σκιάν με τόσα ελευθερίας προνόμια, όσα δεν απολαμβάνει άλλο έθνος υποτελές και υποκείμενον, ζώντες ανενόχλητοι με τας γυναίκας και τα τέκνα των, με τας περιουσίας και καταστάσεις, και με την ύπαρξιν της τιμής των, και κατ' εξοχήν με τα προνόμια της θρησκείας, ήτις διεφυλάχθη και διατηρείται ασκανδάλιστος μέχρι της σήμερον επί ψυχική ημών σωτηρία.

Αντί λοιπόν φιλελευθέρων εφάνησαν μισελεύθεροι, και αντί φιλογενών και φιλοθρήσκων εφάνησαν μισογενείς, μισόθρησκοι και αντίθεοι, διοργανίζοντες, φευ, οι ασυνείδητοι με τα απονενοημένα κινήματά των την αγανάκτησιν της ευμενούς κραταιάς βασιλείας εναντίον των ομογενών μας υπηκόων της, και σπεύδοντες να επιφέρωσι κοινόν και γενικόν τον όλεθρον εναντίον παντός του γένους. Και αγκαλά είναι γνωστόν, ότι, όσοι είναι κατηγορησμένοι τω όντι εις την ευσέβειαν, όσοι νουνεχείς και τίμιοι και των ιερών κανόνων και θείων νόμων ακριβείς φύλακες δεν θέλουν δώσει ευηκοίαν εις τας ψευδολογίας των αχρείων εκείνων και κακόβουλων' επειδή όμως είν' ενδεχόμενον να σιγηρηπάσθησάν τινές και παρασυρθώσι και άλλοι, διά τούτο προκαταλαμβάνοντες εκ προνοίας εκκλησιαστικής υπαγορεύομεν πάσιν υμίν τα σωτήρια, και γράφοντες μετά των περί ημας ιερωτάτων συναδελφών, του μακαριωτάτου πατριάρχου των Ιεροσολύμων, των εκλαμπροτάτων και περιφανεστάτων προυχόντων του γένους, των τιμιωτάτων πραγματευτών, των αφ' εκάστου ρουφετίου προκριτωτέρων και όλων των εν τη βασιλευούση ορθοδόξω μελών εκάστης τάξεως και εκάστου βαθμού, συμβουλευόμεν και παραινούμεν και εντελλόμεθα και παραγγέλλομεν πάσιν υμίν τοις κατά τόπον αρχιερεύσι, τοις ηγουμένοις των ιερών μοναστηρίων, τοις ιερεύσι των εκκλησιών, τοις πνευματικοίς πατράσι των ενοριών, τοις προεστώσι και ευκαταστάτοις των κωμοπόλεων και χωρίων, και πάσιν απλώς τοις κατά τόπον προκρίτοις να διακηρύξετε την απάτην των ειρημένων κακοποιών και κακοβούλων ανθρώπων, και να τους αποδείξετε και να τους στηλιτεύσετε πανταχού ως κοινούς λυμεώνας και ματαιόφρονας, και να προσέχετε όσον το δυνατόν εις τας απάτας αυτών και ραδιουργίας, γινώσκοντες, ότι η μόνη απόδειξις της αθωότητος των είναι να εμφανίσωσιν όσα γράμματα λάβωσι τυχόν εις χείρας περί της αυτής υποθέσεως, ή ειδήσεις μάθωσι, και να παρρησιάσωσιν οι μεν ενταύθα εν βασιλευούση προς ημάς, οι δ' εν τοις έξω μέρεσιν εις τους κατά τόπον αρχιερείς και τους διοριζομένους παρ' ημών εκκλησιαστικούς εξάρχους και τους βασιλικούς εξουσιαστάς και διοικητάς, δηλοποιούντες και παραδίδοντες και εκείνους τους απλουστέρους, όσοι ήθελαν φωραθή ότι ενεργούν ανοίχεια του ρεαγιαδιακού χαρακτήρος' καθότι

οι τοιούτοι διαταράττουσι την γενικήν ησυχίαν, και κατακρημνίζουσι τους αδυνάτους και αθώους ομογενείς μας εις της απωλείας το βάραθρον.

Και τόσον υμείς οι αρχιερείς, οι μοναστηριακοί, οι ιερωμένοι, και οι προσετώτες και ευκατάστατοι και πρόκριτοι εκάστου τόπου με την άγρυπνον προσοχήν σας, όσον και οι λοιποί εκάστης τάξεως και βαθμού άνθρωποι με τας εκ μέρους σας αδιαλείπτους συμβουλάς και νουθεσίας, και κατά τας πατρικάς και προνοητικές εκκλησιαστικάς ημών οδηγίας και παραινήσεις να γενήτε εδραίοι και αμετακίνητοι επί του κέντρου του ρεαγιαλικίου, και εξ όλης ψυχής και καρδίας σας να διαφυλλάττετε την πίστιν και κάθε υποταγήν και ευπείθειαν εις αυτήν την θεόθεν εφ' ημάς τεταγμένην κραταιάν και αήττητον βασιλείαν, και να αποδεικνύετε εντελώς με όλα τα πραγματικά της ειλικρινείας σημεία' καθότι η μετ' ευχαριστίας και ειλικρινείας υποταγή χαρακτηρίζει και την προς Θεόν αγάπην και πίστιν, και την προς τας θείας αυτού εντολάς και τας υπαγορεύσεις των θείων νόμων και ιερών κανόνων υπακοήν, και την ευγνωμοσύνην της καρδίας ημών διά τ' άπειρα ελέη, οπού απολαμβάνομεν παρά της βασιλικής φιλανθρωπίας.

Επειδή δε προς τοις άλλοις εγένετο γνωστόν, ότι οι το σατανικόν της δημεγεργίας φρόνημα επινοήσαντες, και εταιρίαν τοιαύτην συστησάμενοι προς αλλήλους συνεδέθησαν και με τον δεσμόν του όρκου, γινωσκέτωσαν, ότι ο όρκος αυτός είναι όρκος απάτης, είναι αδιάκριτος, και όμοιος με τον όρκον του Ηρώδου, όστις, διά να μη φανή παραβάτης του όρκου του, απεκεφάλισεν Ιωάννην τον βαπτιστήν. Αν ήθελεν αθετήσει τον παράλογον όρκον του, τον οποίον επενόησεν η άλογος επιθυμία του, έξη βέβαια τότε ο θείος πρόδρομος' ώστε ενός απλού όρκου επιμονή έφερε τον θάνατον του προδρόμου. Η επιμονή άρα του όρκου εις διατήρησιν των υποσχεθέντων παρά της φατρίας αυτής, πραγματευομένης ουσιωδώς την απώλειαν ενός ολοκλήρου γένους, πόσον είναι ολεθρία και θεομίσητος είναι φανερόν' εξ εναντίας, η αθέτησις του όρκου αυτού, απαλλάττουσα το γένος εκ των επερχομένων απαραμυθήτων δεινών, είναι θεοφιλής και σωτηριώδης. Διά τούτο τη χάριτι του παναγίου Πνεύματος έχει η εκκλησία αυτόν διαλελυμένον, και αποδέχεται και συγχωρεί εκ καρδίας τους μετανοούντας και επιστρέφοντας, και την προτέραν απάτην ομολογούντας, και το πιστόν ρεαγιαλίκι αυτών εναγκαλιζομένους ειλικρινώς.

Ταύτα αμέσως να κοινολογήσετε εις όλους του γνωστούς σας, και να κατασταθήτε όλοι προσεκτικώτεροι, ανατρέποντες και διαλύοντες ως αρχινώδη υφάσματα, όσα η απάτη και η κακοβουλία των πρωταιτίων εκείνων καθ' οιονδήποτε τρόπον συνέπλεξε. Επειδή, εάν, ο μη γένοιτο, δεν ήθελε καθαρισθή η θανατηφόρος αύτη λύμη, και φωραθώσί τινες τολμώντες εις επιχειρήματα εναντία των καθηκόντων του ρεαγιαλικίου, κοντά οπού οι τοιούτοι έχουσι να παιδευθώσι χωρίς ελέους και οικτιρμών (μη γένοιτο, Χριστέ βασιλεύ!) αμέσως θέλει εξαφθή η δικαία οργή του κράτους του καθ' ημών, και ο θυμός τής εκδικήσεως γενικός των εχλιίσλάμιδων, και θέλουν εκχυθή τόσων αθών αίματα αδίκως και παραλόγως, καθώς αποκριματίστως ταύτα πάντα διεσάλπισεν η κραταιά και αήττητος βασιλεία διά του εκδοθέντος και επ' ακροάσει κοινή ημών αναγνωσθέντος υψηλού βασιλικού προσκυνητού ορισμού.

Εκείνους δε τους ασεβείς πρωταιτίους και απονενομημένους φυγάδας και αποστάτας ολεθρίους να τους μισήτε και να τους αποστρέψετε και διανοία και λόγω, καθότι και η εκκλησία και το γένος τους έχει μεμισημένους, και επισωρεύει κατ' αυτών τας παλαμναιοτάτας και φρικωδεστάτας αράς'

ως μέλη σεσηπότα, τους έχει αποκεκομμένους της καθαράς και υγιαινούσης χριστιανικής ολομελείας' ως παραβάται δε των θείων νόμων και κανονικών διατάξεων, ως καταφρονηταί του ιερού χρήματος της προς τους ευεργέτας ευγνωμοσύνης και ευχαριστίας, ως εναντίοι ηθικών και πολιτικών όρων, ως την απώλειαν των αθώων και ανευθύνων ομογενών μας ασυνειδήτως τεκταινόμενοι, αφωρισμένοι υπάρχειεν και κατηραμένοι και ασυγχώρητοι, και μετά θάνατον άλυτοι, και τω αιωνίω υπόδικοι αναθέματι, και αυτοί, και όσοι τοις ίχνεσιν αυτών κατηκολούθησαν του λοιπού, αν μη θελήσωσιν εννοήσαι την αρπαγήν και απάτην, και επιστραφήναι τε και βαδίσαι την ευθείαν της σωτηρίας οδόν, αν δεν αναλάβωσιν, ό εστι, τον εντελή χαρακτήρα του ρεαγιαδικού αυτών επαγγέλματος.

Τα αυτά δε και κατά της αρχιερωσύνης σας και ιερωσύνης σας επανατείνομεν, εαν μη βαδίσετε, εις όσα εν Πνέυματι αγίω αποφαινόμεθα δια του παρόντος εκκλησιαστικώς, εάν δεν δείξετε εν έργω την επιμέλειάν σας και προθυμίαν εις την διάλυσιν των σκευωριών, εις την αναστολήν των καταχρήσεων και αταξιών, εις την επιστροφήν των πλανηθέντων, εις την άμεσον και έμμεσον καταδρομήν και εκδίκησιν των επιμενόντων εις τα αποστατικά φρονήματα, εάν δεν συμφωνήσετε τη εκκλησία του Θεού, και, εν ενί λόγω, εάν καθ' οιονδήποτε τρόπον δολιευθήτε και κατενεχθήτε κατά της κοινής ημών ευεργέτιδος κραταιάς βασιλείας, έχομεν υμάς αργούς πάσης ιεροπραξίας, και τη δύναμει του παναγίου Πνεύματος εκπτώτους του βαθμού της αρχιερωσύνης και ιερωσύνης και το πυρί της γεέννης ενόχους, ως την κοινήν του γένους απώλειαν προτιμήσαντας. Ούτω τοίνυν γινώσκοντες, ανανήψατε προς Θεού και ποιήσατε καθώς γράφομεν εκκλησιαστικώς και γενικώς παρακελεύόμεθα, και μη άλλως εξ αποφάσεως, ότι περιμένομεν κατά τάχος την αισίαν των γραφομένων αποπεράτωσιν, ίνα και η του θεού χάρις και το άπειρον έλεος είη μετά πάντων υμών.

αωκα' εν μηνί Μαρτίω.

Υπεγράφη συνοδικώς επάνωθεν του ιερού θυσιαστηρίου παρά της ημών μετριότητος και της μακαριότητός του και πάντων των συναδέλφων αγίων αρχιερέων.

- Ο πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως αποφαινεται.
- Ο Ιεροσολύμων Πολύκαρπος συναποφαινεται.
- Ο Καισαρίας Ιωαννίκιος.
- Ο Νικομηδείας Αθανάσιος.
- Ο Δέρκων Γρηγόριος.
- Ο Αδριανουπόλεως Δωρόθεος.
- Ο Βιζύης Ιερεμίας.
- Ο Σίφνου Καλλίνικος.
- Ο Ηρακλείας Μελέτιος.
- Ο Νικαίας Μακάριος.
- Ο Θεσσαλονίκης Ιωσήφ.
- Ο Βερροίας Ζαχαρίας.
- Ο Διδυμοτοίχου Καλλίνικος.
- Ο Βάρνης Φιλόθεος.
- Ο Ρέοντος Διονύσιος.
- Ο Κυζίκου Κωνστάντιος.
- Ο Χαλκηδόνος Γρηγόριος.

- Ο Τουρνόβου Ιωαννίκιος.
- Ο Πισειδίας Αθανάσιος.
- Ο Δρύστας Ανθιμος.
- Ο Σωζοπόλεως Παίσιος.
- Ο Φαναρίου και Φερσάλων Δαμασκηγός.
- Ο Ναυπάκτου και Αρτης Ανθιμος.